

[Adolph Sørensen.]

er fortrolige med, for så måske igen om et år eller to at skulle indføre nye og ændrede regler. Skattelove er ikke noget, man bør ændre fra det ene år til det andet. Skattejunglen er såmænd ufremkommelig og vildsom nok endda. Det har regeringspartierne altså ikke villet erkende, og det beklager vi. Det er, hvad et af vore førende dagblade som allerede sagt for nogle dage siden betegnedes som „det rene pjut“ — det skal vistnok kunne oversættes til sjællandsk som det rene pjat, og det kan jeg ikke være uenig i. Men jeg skal lade det tale for sig selv.

Ved første behandling rødmede den højtærede finansminister over den nuværende ordning. Jeg synes, han har grund til at rødme endnu en gang, rødme over at vort forslag om udskydelse ikke blev accepteret. Vi er i alt fald ked af det. Jeg tror såmænd i og for sig, at ministeren gerne havde fulgt det. Ministerens betænkeligheder har vel alene knyttet sig til den beskæftigelsesmæssige side af sagen, som ministeren ved første behandling og i bemærkningerne til lovforslaget lagde temmelig megen vægt på.

Ud over at henvise til, hvad jeg sagde ved første behandling om dette problem, skal jeg nøjes med at minde den højtærede minister om en række resolutioner, henstillinger og ligefrem krav, der er rettet til boligministeriet i den sidste tid såvel fra arbejder- og mesterside som fra husejerside om lempelser i visse bestående restriktioner, fordi mange af disse borgere, som jeg også sagde dengang, ifølge sagens natur er henvist til at skulle ernære sig ved reparations- og restaureringsarbejde. Nu kan man jo lægge vægt på resolutioner og henstillinger eller lade være, men jeg tror ikke, ministeren behøver denne lov som middel til fremme af beskæftigelsespolitiske formål. Det vil efter min mening svare til at prøve på at løse en knude, der slet ikke er bundet endnu.

Det konservative folkeparti kan altså ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse. Vi kan det ikke af en række saglige grunde som anført. Vi kan det ikke, fordi lovforslaget efter vor opfattelse simpelt hen indebærer en stivhed, som er helt ude af takt med det praktiske livs krav.

Må jeg minde om, hvad en nutidig filosof, der i øvrigt stod den højtærede finansmini-

ster og hans parti meget nær, har sagt: livet må hellere tage livet af loven, end loven må tage livet af livet. Det var K. K. Steinckes mening, og det er i virkeligheden også min og mit partis. (*Finansministeren* [Poul Hansen]: Så er det dér, han har det fra!). Jeg har nu aldrig hørt afdøde K. K. Steincke beskyldt for plagiat, men det skal jeg lade ligge.

Vi kunne have medvirket til den helt store forenkling, der ville ligge i at gøre boligen til en privatsag, kun underkastet skattelovens almindelige regler. Jeg er enig med venstres ærede ordfører om, at boligen ikke bør være et egentligt skatteobjekt. Vi kunne altså være gået ind for stk. 1 i § 14 A i det af venstre stillede ændringsforslag, men da vore principielle betænkeligheder ved at indføre en slags sygekassegrænse også på dette område hindrer os i at stemme for stk. 2, skal jeg sige, at mit parti vil undlade at stemme vedrørende venstres ændringsforslag.

Jeg vil gerne anbefale at stemme imod det af det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen stillede ændringsforslag og så i øvrigt udtrykke ønsket og håbet om, at det — med henvisning også til det, venstres ærede ordfører sagde herom — mellem anden og tredje behandling vil kunne lykkes at overbevise regeringspartierne og den højtærede finansminister om, at man under henvisning til det udvalg, der skal nedsættes, og dets arbejde bør udskyde denne lov, til udvalget er færdigt, og til vi ser, hvad det har fundet ud af. Man er jo allerede enig om dets kommissorium, og det kan ikke være rimeligt at foregribe begivenhedernes gang. Vi håber og ønsker, at regeringspartierne vil gå i sig selv ved den fortsatte udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Axel Sørensen: Den uenighed, der kendetegner betænkningen og de ændringsforslag, der er stillet her til anden behandling, viser os, hvor vanskeligt det er at opnå enighed, når folketinget begynder at ville ændre i gældende regler og love angående beskattningen.

Der er ofte fremført kritik, såvel berettiget som uberettiget, imod de gældende skatteloves mangfoldighed og indviklethed, og regeringen har derfor fremsat forslag om